

?Política talla XS

«Un ús madur i responsable de les xarxes socials hauria de ser una obligació per part dels nostres governants»

Aquells que tenim fills adolescents sabem que un dels moments domèstics que demostra que se'ns estan fent grans és quan passen de les talles de la roba infantil a les de l'adult. Arriba el dia en què comencem a tenir problemes per comprar la roba en botigues infantils, que sol arribar a la talla 14. Hi ha nanos que als 14 anys ja fan més de metre setanta i necessiten una talla d'adult, però també n'hi ha que superen de poc el metre cinquanta i encara porten una talla 12. La primera talla d'adult que solen portar és la XS. És aquell moment de la vida en què encara ets un nen, però ja entreveus el canvi de rol i, especialment en els nois, es comencen a disparar les hormones i la testosterona.

L'adolescència és l'edat en què sovint et penses que ja t'has fet (més) gran i que només tens drets i gairebé cap obligació. És quan ens comencem a definir com a persones, ciutadans, i busquem quina serà la nostra identitat adulta. Tots hem passat per "l'edat del pavo" amb més o menys intensitat, però fins que no ets pare i ho vius amb els teus fills no acabes de ser conscient de com d'important és. Sovint et sorprens dient les mateixes frases que et deien a tu els teus pares. Curiosament, aquest pas de la talla de roba infantil a la XS d'adults coincideix, actualment, a passar a tenir una presència destacada a les xarxes socials (XS). L'ús que es fa de les xarxes socials a l'adolescència reflecteix molt bé la manera de ser i pensar d'aquesta edat.

Doncs bé, a les XS hi ha una immensa majoria de polítics, i opinadors de la política, que mantenen una actitud de talla XS. Fa uns dies l'Oriol March, cap de Política de **NacióDigital**, escrivia un article que va titular *Independentisme i "fake news"* en què s'hi referia. L'Oriol explica que "els codis tradicionals han saltat pels aires amb l'ús massiu de les xarxes socials, amb tot el que això comporta tant per als polítics com als periodistes". I afegeix: "No és estrany veure representants institucionals amb milers de seguidors que prefereixen rebatre informacions a través de Twitter en lloc de posar-se en contacte amb els mitjans o periodistes" per acabar conclouent que "la llavor del trumpisme, tan criticat en aquestes latituds, arrela fins i tot entre els qui diuen situar-s'hi als antípodes. Conseqüència directa d'una etapa, ancorada en els moments més àlgids del procés, en què el debat públic ha pivotat més al voltant de les opinions que dels fets".

La voluntat dels polítics, i els seus sequaços més propers, de controlar el relat sempre hi ha sigut. Abans de l'aparició de les xarxes socials era en els mitjans de comunicació on es canalitzava l'opinió política. Salvador Cardús va publicar un llibre l'any 1995, "Política de paper", en què explica molt bé com bona part de la política es fa a través dels mitjans i en què hi té un pes molt destacat l'opinió i no els fets. Les tertúlies de ràdio, també anteriors a les xarxes, en són un clar exemple.

Però des del 2006, any de naixement de Twitter, poc a poc les xarxes socials han anat substituint els mitjans tradicionals com a generadors del debat polític. Tal com apunta l'Oriol March, el problema és que massa sovint els polítics han renunciat a la intermediació, i interpretació de la realitat, que fan els mitjans per optar pel debat encès només en l'entorn de Twitter. Això provoca, segons l'Oriol, la "tendència a buscar més la reacció que els fets, una roda que gira fins a fer prevaldre les opinions per sobre de les certeses".

Potser hauríem de començar per preguntar-nos quina part de culpa tenen els periodistes i fer autocrítica. És molt temptador, i jo mateix hi caic molt sovint, apuntar-se al carro del debat simplificador de les XS. El tuit, com a forma d'expressió, és molt llaminer. Ara, els que em sembla que han de reflexionar molt més són els polítics que de veritat pretenen convertir-se en

representants públics de la societat i posar en pràctica els seus projectes legítims.

L'ús de les XS no pot ser d'una talla XS, d'un infantilisme en cos d'adult. Hi ha polítics que sembla que visquin eternament a l'edat del pavo. Un ús madur i responsable de Twitter, i de les XS en general, hauria de ser una obligació per part dels nostres governants i legisladors, o d'aquells qui pretenen ser-ho. I, a més, també cal que entenguin que no tot el món passa per les XS i que el paper del periodisme, com a mediador i interpretador de la realitat, continua sent necessari, potser fins i tot més del que ho era abans de Twitter.